

อนาคต 10 ปี ของพีบี

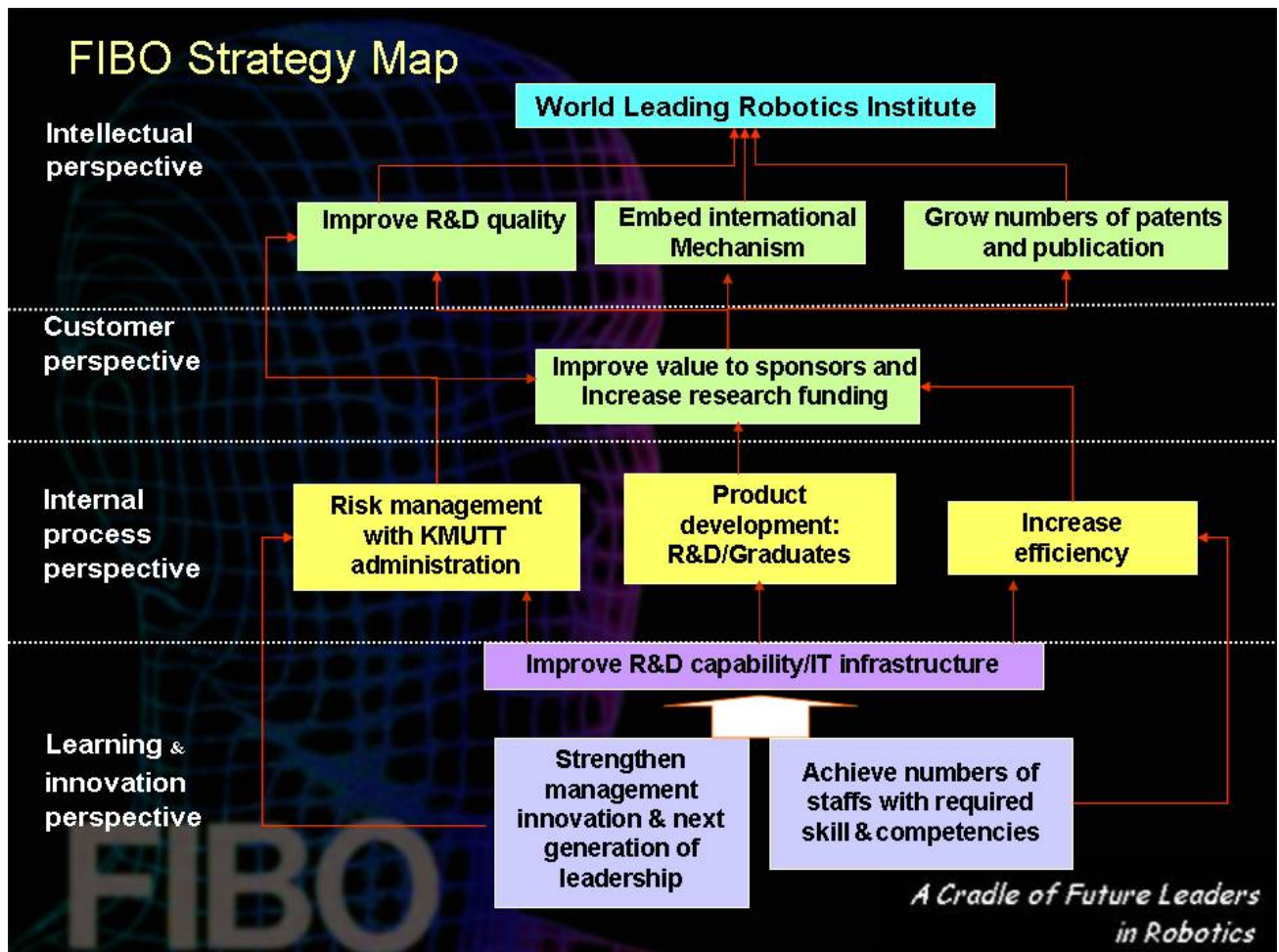
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแข็งแกร่งมีส่วนสำคัญทำให้เศรษฐกิจแข็งแกร่ง คนไทยจึงจะ**กินอยู่อย่างพอดี**ได้ หากประเทศไทยต้องซื้อเทคโนโลยีคนอื่นอยู่ร่ำไปและยังไม่รู้ว่าซื้ออะไรมาด้วยแล้ว ทรัพยากรที่บรรพบุรุษไทยเหลือไว้ให้คงหมดไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้นจึงต้องเลิกเชื่อเสียที่ว่า“ไทยเป็นเพียงประเทศผู้ซื้อเทคโนโลยี” “พุทธจริต” ที่ไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ จนเกินไปคือจุดกำเนิดของสถาบันวิทยาการหุ่นยนต์ภาคสนาม (ฟีโบ้) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ตลอด 10 ปีที่ผ่านมาของฟีโบ้ นอกจากการสร้างความตื่นตัวด้านนวัตกรรมหุ่นยนต์ขึ้นในสังคมไทยแล้ว ยังทำให้ประชาคมวิจัยต่างประเทศทั้งที่ เอเชีย ยุโรป และอเมริกา เริ่มรู้จักประเทศไทยในฐานะ “ผู้สร้างเทคโนโลยีหุ่นยนต์”

มีผู้จบการศึกษาระดับปริญญาเอก จากมหาวิทยาลัยทอเปเทินของสหรัฐอเมริกา สมัครขอมาทำ Postdoctoral Research ที่ฟีโบ้ แต่ไม่สามารถรับได้เพราะเรามีงบประมาณจำกัด แม้กระทั่งรัฐบาลของประเทศเพื่อนบ้าน (คู่แข่ง) เดินทางไปเยี่ยมชมงานวิจัยหุ่นยนต์ที่มหาวิทยาลัยคาร์เนกีเมลลอน โดยตั้งใจจะกลับไปตั้งศูนย์หุ่นยนต์ที่ประเทศเขา ก็ยังได้รับคำแนะนำว่าควรมาศึกษาและดูตัวอย่างจากฟีโบ้

อย่างไรก็ตามฟีโบ้ยังห่างไกล จากความเป็นผู้นำเทคโนโลยีหุ่นยนต์ ยังไม่สามารถแข่งขันในเวทีโลกได้จริง จึงต้องมีการวางแผน 10 ปีต่อไป เพื่อก้าวขึ้นสู่สถาบันหุ่นยนต์ชั้นนำระดับโลก ซึ่งประกอบด้วยกันสี่ด้านดังนี้

1. ด้านการเรียนรู้และสรรสร้างนวัตกรรม เน้นการจัดการเพื่อบุคลากรที่มีความสามารถได้ใช้ศักยภาพเต็มที่ การจัดการที่ดีสำหรับบุคลากรวิจัยอาจทำเพียงอำนวยความสะดวกให้บุคลากรนั้นจัดการงานวิจัยได้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ต้องลงทุนโครงสร้างพื้นฐานด้านสารสนเทศ เพื่อให้ฟีโบ้ติดตามสอดประสานพัฒนาความก้าวหน้าเทคโนโลยีหุ่นยนต์และวิศวกรรมอัตโนมัติ ฟีโบ้ต้องพัฒนาความสามารถทางด้าน Sense and Response จนทำให้ Lead Time ในขบวนการแปรความคิดสร้างสรรค์สู่

ชิ้นงานนวัตกรรมลดลงในระดับเดียวกันกับบริษัทเทคโนโลยีข้ามชาติ (Multinational Companies, MNCs) กระทำอยู่

2. เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพสูงทั้ง Output และ Outcome เน้นผลผลิตที่แท้จริงคือ คุณภาพของบัณฑิตวิจัยที่จบการศึกษาจากฟิโบบี ลดอัตราเสี่ยงและแรงเสียดทานที่เกิดจาก “ผู้ไม่รู้แต่มาชี้” ที่มีแนวโน้มอันตรายกว่าประเภท “ผู้ไม่รู้ไม่ชี้” ทางออกประการหนึ่งคือฟิโบบีต้องพยายามทำให้ผู้บริหารมหาวิทยาลัยเข้าใจ ขบวนการทำงานของฟิโบบีที่ต้องฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆมากมาย หากฟิโบบีทำดีแล้ว “ติดดี-อิมบอย” จนเข้าใจว่าผู้อื่นเห็นใจแล้วต้องให้การสนับสนุน นั่นคือความเสี่ยงที่ก่อทุกข์ขึ้นโดยไม่จำเป็น

3. ทางด้านงบประมาณ ต้องสร้างคุณค่าเพิ่มขึ้นจากแต่เพียงความพึงพอใจ ที่ผ่าน มาฟิโบ้ทำงานร่วมกับหน่วยงานรัฐภายนอกและอุตสาหกรรมเอกชนมาก ลักษณะ โครงการที่ฟิโบ้ที่เลือกทำ คือ หน่วยงานเอกชนไม่ทำเพราะขาดความรู้ชำนาญ ความชำนาญ หรือ หน่วยงานเอกชนทำด้วยงบประมาณสูงเกินไป หรือ เป็นโครงการที่ เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของประเทศ (National Security) สิ่งที่ต้องทำอยู่และต้องเน้น ต่อไปคือการให้ผู้ว่าจ้างมีความสามารถทางเทคโนโลยีเพิ่มขึ้นและพึ่งพาตนเองได้เอง หลังจากเสร็จสิ้นโครงการ ทั้งนี้เนื่องจากฟิโบ้มีช่องทางธุรกิจทางการค้าที่ต้องหา รายได้จากลูกค้าอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้ฟิโบ้จำเป็นต้องปรับการบริหารอัตราส่วนของรายได้ ฝ่ายการศึกษา: ฝ่ายวิจัย:ฝ่ายอุตสาหกรรม จากแต่เดิมที่ผ่านมา 10:10:80 เป็น 30:30:40 สำหรับ 10 ปี ข้างหน้านี้ ทั้งนี้เพื่อสร้างความสมดุลระหว่างกิจกรรมของทั้งสามฝ่าย

4. ทางด้านทรัพยากรสินทางปัญญา ต้องเพิ่มจำนวนสิทธิบัตรและบทความวิจัยใน อัตราก้าวหน้า เร่งสร้างความเข้มข้นในงานวิจัยพื้นฐาน ซึ่งส่งผลโดยตรงทำให้ไทยเป็น ผู้นำเทคโนโลยีหุ่นยนต์อย่างแท้จริง ตลอดจนมีความสัมพันธ์ “Peer to Peer” เชิงงานวิจัย ระดับนานาชาติ เช่น Media Lab ที่เอ็มไอที และเข้าร่วมงานแข่งขันหุ่นยนต์ระดับโลก เช่น Robo Cup และ Robo Festa เป็นต้น